

Dzsudzsák téved: már nem a klub az els?

2024 november 06. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

Kih?lt a rajongás, Debrecenben már nem ügy, csak beszédtema a Loki.

Gyertek ki! Gyertek ki! Megyó, fejezzétek be a riportot! Menjete ki! Nem a tévé az els?, hanem a klub!” Két héttel

ezel?tt [Dzsudzsák Balázs](#) hosszú id? után ismét a forduló játékosá lett. No, nem a legjobb, hanem a legtöbbet emlegetett játékos.

Aligha van olyan futballszurkoló, aki ne látta, helyesebben ne hallotta volna a válogatottsági rekorder háttérben rögzített sivalkodását, ahogy a megalázó, 5-0-s hazai vereséggel zárult Debrecen–Paks mérk?zés után artikulálatlanul üvöltözött a csapattársaival, az éppen a tévének nyilatkozó Megyeri Balázzsal az élen.

Ízlés dolga, valószínűleg korral is jár, de egyre kevésbé hat meg a meccs utáni m?sor. Ha nyer a csapat, pláne, ha jó játékkal, jár a taps, nagy pillanatok idején a Himnusz, az önfeledt közös ünneplés, ha viszont kikap, akkor b?ven elég megköszönni a támogatást a szurkolóknak és minél hamarabb elhagyni a játékeret. Emelt f?vel természetesen, mert arra gondolni sem merek, hogy egy csapat és annak valamennyi játékosá nem tesz meg mindent a gy?zelemért. Szégyenében csak annak kell lesütni a szemét, aki úgy érzi, többet is tehetett volna a sikerért. Természetesen a vereség után is illik nyilatkozni, értékelnit a meccset, de az elkötelezettség fitogtatása olyankor visszás. Arra ott van a kétszer negyvenöt perc, a futballistának a pályán kell megszakadnia, ott kell bizonyítani, minden t?le telhet?t megtenni a gy?zelemért. Ami aztán vagy megadatik, vagy nem.

A klub az els?... Min? magasztos gondolat! Abban a korban, amikor egy labdarúgó a pályafutása során átlagosan durván hat klubban fordul meg. Ezek közül, mégis, melyik az els?? Persze mindig az, ahol éppen játszik, de hát ez szerz?déses kötelezettség, mondhatnám, profizmus, ez még nem az az érzelmi többlet, amit a szállóige kifejezni hivatott.

Érdekes, hogy ezt a bölcsességet el?ször durván évtizede hallottam. Elképzelem, ahogy a szenvedélyesség és klubszeretet példaképeként tisztelt Dalnoki Jen?t valaki így próbálja meg felrázni: Jen?, a klub az els?!! Dalnoki értetlenül néz az illet?re, s így reagál: mi más lenne?

Ma éppen azért kell ezt sulykolni, mert mindenki pontosan tudja, mi az els?: a személyes érdek, a pénz, az üzlet, mindegy, hogyan írjuk körbe. A klub jobb esetben is csak a második.

Dzsudzsák Balázs vezérletével a debreceni játékosok az ismert rituáléval fejezték ki, hogy a klub az els?: levették és képletesen a szurkolók lába elé helyezték a mezüket. Én ilyet soha nem tennék. Rendben, soha nem voltam profi futballista. De csapatban azért játszottam és fel tudom idézni, milyen büszkeséggel töltött el, amikor magamra húztam a mezt, pláne, amikor a sulicsapattal kijutottunk a diákolimpia négyes dönt?jére és a mez mellé kivételes alkalomként az egyenmelegít? is el?került a szertár mélyér?l.

A mez levételével a játékosok azt ismerik el, nem méltók a csapat képviselőtére, ergo nem tettek meg minden t?lük telhet?t a gy?zelemért, azaz nem teljesítették a szerz?déses kötelezettségüket. Még tovább gondolva, a mez levétele után az els? útjuk a sport- vagy klubigazgatóhoz kell vezessen, akinek számot kell adniuk arról, mi akadályozta meg ?ket abban, hogy feladatukat az elvárható módon teljesítsék.

A mez levétele úgy is értelmezhet?, hogy a játékosok kegyelemért esedeznek a szurkolóknál. Emlékeim szerint el?ször az újpesti futballisták vezekeltek ekképpen még 2003-ban, miután 3-0-ra kikaptak a Fraditól. A legismertebb eset pedig 2017-ben történt, amikor a magyar válogatott Bernd Storck irányításával 1-0-ra kikapott Andorrában. Dzsudzsák Balázs akkor is csapatkapitányként vezérelte a rituálét. Valószínűleg mély nyomokat hagyott benne e rítus, ami talán egyfajta megtisztulással, megkönnyebbüléssel járt, s ezt az érzést próbálta újra el?hívni, ekképpen vállalva a felel?sséget a Debrecen vész?futásáért.

Két hét telt el azóta. Történt egy s más. A Loki a Paks után a Fehérvártól is kikapott, Máté Csabát menesztették, a játékosok viszont ezután is kaptak tiszta mezt, de megint csak méltatlannak bizonyultak a viselésére, mert a Magyar Kupában is elvérezték a másodosztályú Mez?kövesddel szemben.

Egy másik debreceni legenda, az edz?ként ismét ideiglenesen beugró Dombi Tibor többek között így magyarázta a vereséget:

Igazából karakterek kellenének. Kevés az igazi karakter, az, aki ilyenkor helyreteszi el?ször nyilván saját magát, aztán társait. És megmutatja a pályán is, hogy, igen, gyerekek, utánam gyertek. Most nem érzek ilyen játékost, játékosokat, nyilván minél több, annál jobb.

Dzsudzsák Balázs ilyen súlyos kritikát talán még nem kapott a pályafutása során. Dombi Tibor, aki ?t gyerekkora ismeri és éveken át egy csapatban futballozott vele, mondta ki: Dzsudzsák nem karakter.

S akkor most – talán meglepő fordulatként – megvédeném Dzsudzsák Balázst, akit a kommentelők hada sem kímélt, űt megteve bűnbaknak a Debrecen vészfutásáért. A karakter, a jellem természetesen formálható, ám végső soron az, hogy valaki alkalmas-e a vezérszerepre, ugyanúgy eldől a fogantatás pillanatában, mint hogy valakinek a futballhoz jó bal vagy éppen rossz jobb lába lesz.

A Dzsudzsákot érő bírálatok zöme az irigységből fakad. A jelenből visszatekintve különösen megmosolyogtató, hogy azért ostorozták, mert a karrierje adott szakaszában a döntéseit az határozta meg, hol keresheti a legtöbb pénzt. Azaz a modern labdarúgás törvényei szellemében cselekedett.

Dzsudzsáknak ráadásul szíve is van, az ő esetében nem is kérdéses, hogy melyik klub az első az életében. A szenvedélyessége a válogatottban is megmutatkozott. Csak éppen nem alfahím. Nincs a zsigereiben, hogy az mivel, milyen kötelezettségekkel jár. Ezért folyadódik olyan, bár látványos, mégis csak pótcselekvésekhez, mint az óbégatás az öltözőfolyosón és a mezlevétel. Dombi Tibor innen nézve nem bántja, hanem felmenti őt: ne várjuk tőle, hogy vezéreként lépjen fel, hiszen nem az. Az az igazán nagy baj, hogy belekényszerül ebbe a szerepbe, hiszen Dombi azt is kimondja, nincs jelenleg erre alkalmas játékos a DVSC keretében.

A felelősöket máshol kell tehát keresni. Nem akarok sem vagdalkozni, sem ítélni, de ha meghúzzuk a debreceni futball elmúlt két évtizedének ívét, akkor kérdések egész sora merül fel. Ezen az a tény sem változtat, hogy a Loki a mögöttünk hagyott hét végén meglepetésre 2-2-es döntetlent ért el a Ferencváros vendégeként, hiszen így is az utolsó előtti kiesést jelentő helyen áll.

A DVSC anno a magyar labdarúgás hanyatló, sőt fogalmazhatunk érdeesebben, sötét korszakában mutatott példát. Sorra nyerte a bajnoki címeket, méghozzá magyar, zömében saját nevelésű játékosokkal. Dzsudzsák és Dombi mellett Sándor Tamás, Madar Csaba, Böőr Zoltán, Kiss Zoltán, Varga József, Bódi Ádám, Korhut Mihály neve mindenkinek ismerősen cseng, de Mészáros Norbert és Szakály Dénes pályafutása is a cívisvároshoz kötődik.

A Loki valószínűleg annak köszönhetően emelkedett ki a mezőnyből, hogy miközben a futball országszerte kalandorok vadászmezeje volt, Debrecenben egy helyi vállalkozó, valamint a város közösen tartotta kézben a gyepőt.

Emberileg érthető, hogy Szima Gábor egy ponton túl úgy döntött, köszöni, elég volt, kiszáll, ráadásul a Bajnokok Ligája-, majd az Európa-liga-szereplésnek köszönhetően nem üres kasszát hagyott maga mögött. Aztán megkezdte működését az akadémia, átadták az új stadiont, a futball iránti rajongás mégis alábbhagyott Debrecenben, amin érdemben Dzsudzsák hazatérése sem változtatott.

A DVSC öt éve, 2020-ban egyszer már kiesett az első osztályból. 2022-ben aztán a város elpasszolta a klubot egy francia üzletembernek. A csapat rögtön a következő évben bronzérmet szerzett, de a remélt folytatás elmaradt.

A Lokinak anno országosan akadtak hívei, manapság Debrecenben ugyanúgy „elvan” a futball, mint bármelyik városban. Ez a klub már nem az a klub, amely Dzsudzsák Balázsból Európa-szerte keresett tehetséget faragott.

Sokat kell dolgozni azért, hogy Debrecenben ismét a klub legyen az első. Megellegezhetjük, Dzsudzsák nélkül még nehezebb lesz. Téved, aki az ő visszavonulásához köti a remélt fellendülést.

Novák Miklós - www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
